

„VRTČEVA“ PRILOGA.

Otročja pésenca.

(Otroci pojó zvonovom, ko gredó na veliki četrtek v Rim:)

Bíngel bángel, bíngel bam!
Kličemo k slovésu vam;
Oj zvonovi vi ubráni
In v zvoniku prikováni,
Da k molitvi vábite,
Nas nevihte bránite;
Z Bogom! kličemo zdaj vam,
Bíngel bángel, bíngel bam!
Oj vse leto ste zvonili
Z néba blagoslov prosili;
Zdaj se pa poslávljate,
Se na pot odprávljate —
Čez goré in čez planine,
Čez dolé in čez ravnine
V stolni Rim onkráj morjá
Zdaj vas vaša pot peljá.

Bíngel bángel, bíngel bam!
Kličemo k slovésu vam;
Skoraj, skoraj se vrníte,
Da nam zopet zazvoníte,
Zazvoníte prelepó
Milo, novo péseno.

Bíngel bángel, bíngel bam!
Kličemo k slovesu vam;
Skoraj, skoraj se vrníte
In vzpomlád nam prinesíte,
Doli z juga sè sebó
Toplo vzpomlád prekrasnó.
In povsod vzpomlád trosíte
Glasno, milo zazvoníte:
„Bíngel, bángel, bíngel bam
Vzpomlád se vrníla k nam!“

Janko Barle.

Velikonočno jutro.

Krilat angelj pristopil je k mojej postelji in me zbudil. Bilo je še zgodaj, zgodaj. V sosednej sobi udarila je ura ravno zdaj pólu treh. Iz bližnjega zvonika pokali so neprenehoma topiči, a iz zvonika vaše cerkve glasili so se v umetnem nabiranji zveneči zvonovi tako veličastno, tako sladkó, da se je srce topilo v nepopisljivej radosti a okó rosilo solzé nenaravne milóbe.

Napravil sem se in odšel z dobrimi roditelji v cerkev k vstajenju. Morje lučie vzprejelo nas je v svetišči. Vse stene so bile oživljene, vsi oltarji strmeli so čudežu vstajenja. Tam pred vélikim oltarjem prepeval je gospod župnik čaróbné jutranjice in vabil vérnike, da bi prišli, pokleknili in molili večnega Boga. Vse je slušalo, vse klečalo ganeno od svete gróze in plakalo v nebeškem veselju.